

[Rosing]

tielt hele befolkningen i Grønland. Vi bør i dag tænke på de patienter, der overføres til et stort og fint hospital her i Danmark, Rigshospitalet, til ganske fremmede omgivelser og et fremmed sprog; vi må tænke på de forældre, der må vente en hel dag på en lægeklinik, for at deres syge barn kan blive undersøgt, måske et barn med høj feber, som man har måttet transportere hen til sygehuset, og som, hvis man er heldig, bliver tilset af en læge, der er overstressed, og som gennem en tolk ordinerer kodimagnyler. Det er faktisk grønlændernes medicinske frelser i dag.

Jeg vil gerne stille sundhedsministeren følgende spørgsmål: Hvor bliver det rimelige behandlingsniveau, vi som danske statsborgere mener at have krav på, af? Hvor bliver det profylaktiske arbejde af? Hvor bliver den nødvendige oplæring af grønlandsk sundhedspersonale af? Og hvor bliver »Sundhed for alle år 2000« af for Grønlands vedkommende?

Der har for nylig været et møde mellem sundhedsministeren og formanden for landsstyret om situationen. Jeg vil anmode sundhedsministeren om at redegøre for de resultater, der forhåbentlig er kommet ud af dette møde.

Der er for mig ingen tvivl om nødvendigheden af en akut løsning på problemet. Jeg mener ikke, det kan være særlig svært for regeringen at bidrage til løsningen af arbejdsforholds- og videreuddannelsesproblemet, og jeg vil gerne spørge, hvad det er, der holder regeringen tilbage. Er det sundhedsplanen, som jeg naturligvis synes det er en god idé at lave? Jeg vil også gerne høre, om man har tænkt sig at inddrage det nye sundhedsfaglige råd, som er blevet dannet af hjemmestyret, i den sundhedsplanlægning.

Kan ministeren i dag fortælle Tinget og den grønlandske befolkning, hvornår vi får tålelige vilkår på sundhedsområdet, for det er virkelig en alvorlig situation?

Fremskridtspartiet vil gerne have, at vi tager ansvaret for dette problem; det kan vi desværre ikke, for det er statens ansvar, men jeg synes også selv, vi fra Grønlands side gør noget for at løse problemerne. Ud af en befolkning på 50.000 mennesker har vi i dag f.eks. 15 medicin-studerende her i Danmark. Der er en sundhedsmedhjælper-skole i Grønland, og der er også tanker om at lave en sygeplejeskole i Grønland. Jeg mener derfor, vi med de midler, vi har til rådighed i Grønland, gør, hvad vi kan. Det er den danske regering, vi venter på.

Jette Pors (CD):

Jeg skal begynde med at takke for tilkendegivelserne, selv om jeg har en lidt dårlig smag i munden. Tak til Socialdemokratiet, fordi dette parti ikke tog afstand, og tak til SF for en delvis tilslutning!

Først til ministeren: Ministeren talte gentagne gange om forhandlingssituationen. Ja, der har fundet forhandlinger sted siden 1985 – hvor lang tid skal vi vente? Lægerne har selv peget på det akutte problem, der eksisterer i Grønland i dag. Det kan vi ikke sidde overhørig.

Dernæst mener ministeren, at CD skaber røre om hele dette spørgsmål. Ja, selvfølgelig gør vi da det; det er da også meningen, for det er nemlig nødvendigt.

Der savnes en beskrivelse af det grønlandske sundhedsvæsen, siger ministeren. Ja, det gør der, og det er en af grundene til, at vi står her og diskuterer sagen nu.

Når ministeren oplyser, at der er læger i alle distrikter, må jeg med tre spørgsmålstegn efter spørge: Jamen hvad så med alle de tomme stillinger? De er der jo stadig væk. Så sent som i går fik jeg den oplysning, at der stadig eksisterer 19 opsigelser plus 8 tomme stillinger, og så har jeg ikke medregnet de stillinger, der er normeret efter den sidste overenskomstaftale.

Til fru Tove Lindbo Larsen: Hvorfor er vi gået uden om at forhandle med hjemmestyret? Jeg går ud fra, at det var direkte henvendt til mig, der har taget initiativet til dette beslutningsforslag. Jamen det er vi, fordi jeg synes, sagen står således i dag, at vi i det danske Folketing må erkende og vedkende os vores ansvar.

Under åbningsdebatten blev der fra begge de grønlandske folketingsmedlemmers side peget på problemerne. Ingen reagerede. Situationen er for akut, og der skal skæres igennem; derfor må der skæres igennem via Folketinget.

Fru Tove Lindbo Larsen ønsker at fremme en løsning via finansloven. Jamen det er jo ikke kun et økonomisk problem. Jeg er såmænd ikke engang sikker på, at det er noget økonomisk problem af stor størrelse i hvert fald. De normerede stillinger er jo nu engang normerede. Man kan sende en helikopter til Frederikshåb; det koster 400.000 kr. om måneden. Lægerne får en flot løn i forvejen. Det er ikke længere et lønspørgsmål.